

Sygn. akt II PK 260/04

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Wagner

w sprawie z powództwa A. B.
przeciwko Zakładowi Obsługi Komunalnej w Ś.
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 lutego 2005 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w Ś.
z dnia 23 kwietnia 2004 r., sygn. akt VII Pa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

A. B. zaskarżył kasacją wyrok Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 23 kwietnia 2004 r., VII Pa .../04, którym Sąd ten zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Ś. z dnia 8 grudnia 2003 r., IV P .../03, oddalający powództwo A. B. o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem, w ten sposób, że zasądzone od powoda na rzecz strony pozwanej koszty procesu obniżył do kwoty 360 zł, a w pozostałej części apelację oddalił. Wskazując jako podstawę kasacji naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 137 w związku z art. 138 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 ze zm.) – poprzez wyrażenie poglądu, że „powodowi można przypisać odpowiedzialność za dyscyplinę budżetową”, oraz art. 30 § 4 k.p. – poprzez

przyjęcie, że podana przez stronę pozwaną przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę jest prawdziwa i konkretna, wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie powództwa w całości”, ewentualnie o „uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi do ponownego rozpoznania, przy uwzględnieniu kosztów postępowania kasacyjnego”. Jego zdaniem, okolicznościami uzasadniającymi rozpoznanie kasacji jest potrzeba wykładni art. 137 w związku z art. 138 ustawy o finansach publicznych „w przedmiocie interpretacji tych przepisów w sposób rozszerzający krąg osób odpowiedzialnych za naruszenie dyscypliny budżetowej, w szczególności w aspekcie stosowania tej odpowiedzialności jako przyczyny wypowiedzenia umowy o pracę zawartej na czas nieoznaczony, zgodnie z art. 30 § 4 k.p.”, a także oczywiste naruszenie powołanych przepisów prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393 k.p.c., Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a także gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna, chyba że zaskarżone orzeczenie narusza oczywiście prawo albo zachodzi nieważność postępowania.

Przedmiotem rozpoznawanej sprawy była kwestia zasadności rozwiązania stosunku pracy z A. B. przez Zakład Obsługi Komunalnej w Ś. Powołane przez stronę skarżącą w *petitum* skargi kasacyjnej przepisy – art. 30 § 4 oraz art. 137 w związku z art. 138 ustawy o finansach publicznych – zostały dostatecznie wyjaśnione zarówno w doktrynie, jak i, przede wszystkim, w bogatym, utrwalonym i jednolitym orzecznictwie Sądu Najwyższego. Nie budzą one wątpliwości interpretacyjnych i nie wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Podniesiony przez pełnomocnika skarżącej zarzut oczywistego naruszenia powołanych przepisów oraz jego uzasadnienie w dalszej części skargi kasacyjnej sprowadza się w rzeczywistości do ogólnikowej polemiki z sędziowską oceną materiału dowodowego, a w konsekwencji nie uzasadnia rozpoznania kasacji. Oczywiście

naruszenie prawa występuje wówczas, gdy w motywach zaskarżonego orzeczenia dostrzega się wyraźny błąd w zastosowaniu prawa lub jego wykładni, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy. Innymi słowy, oczywiste naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika (por. orzeczenie SN z dnia 8 czerwca 1934 r., C III 76/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 15); gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości (por. orzeczenie SN z dnia 25 września 1934 r., C II 1532/34, Zb. Urz. 1935 r., poz. 98). Nie można natomiast powoływać się na oczywiste naruszenie prawa w sytuacji, gdy skarżący opiera zarzut tej treści jedynie na odmiennej niż to uczynił Sąd ocenie dowodów. Należy podkreślić, co wielokrotnie znalazło już wyraz w judykaturze Sądu Najwyższego, że ze względu na pełną autonomię sądów orzekających w zakresie oceny dowodów, można ją podważyć wyjątkowo, tylko wówczas, gdy pozostaje w rażącej sprzeczności z wynikami postępowania dowodowego lub zasadami logiki albo życiowego doświadczenia.

Ponieważ w sprawie zachodzą pozytywne przesłanki odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393 § 1 k.p.c.), a zarazem nie zachodzą negatywne przesłanki dokonania tej czynności (art. 393 § 2 k.p.c.), Sąd Najwyższy, stosownie do art. 393⁷ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.